

Sygn. akt II AKa 60/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Dorota Radlińska /spr./

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok

SO /del./ – Piotr Bojarczuk

Protokolant: Katarzyna Wójcik

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Nowak

oraz oskarżyciela substydianego S. L.

po rozpoznaniu w dniu 28.12.2022 r.

sprawy

R. B. ur.(...) w W. s. M. i B.,

oskarżonego z art. 286§1 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela substydianego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19.03.2020r.

sygn. akt VIII K 67/16

I. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 8 w ten sposób, że zasądzoną na rzecz S. L. kwotę od oskarżonego R. B. podwyższa do 262.680,00 /dwustu sześćdziesięciu dwóch tysięcy sześciuset osiemdziesięciu/ złotych;

I. uchyla zaskarżony wyrok w punktach 4, 5 i 10 i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.300,00 /dwa tysiące trzysta/ złotych tytułem opłaty, oraz obciąża go pozostałymi kosztami postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 60/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19.03. 2020 r. sygn. akt VIII K 67/16 .

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy – Sąd II instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Apelacja obrońcy adw. A. Z. – zarzuty:</p> <p>1. obraży prawa procesowego, tj. art. 14§1 k.p.k. art.17§1pkt 9 w zw. z art. 55§1 k.p.k. ; art. 398§1 k.p.k., art. 399§1 k.p.k.</p> <p>2. obraży prawa materialnego, tj. art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. art. 46 k.k.</p> <p>Apelacja obrońcy adw. M. J. – zarzuty:</p> <p>1.obraży prawa procesowego, tj. art. 14§1 k.p.k. art.17§ 9k.p.k. art. 439§1 pkt 9 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p><i>art. 55§1 k.p.k. ; art.7k.p.k. art. 332§1 k.p.k. 398§1 k.p.k., art. 399§1 k.p.k. art. 410 k.p.k.</i></p> <p><i>2. błędu w ustaleniach faktycznych;</i></p> <p><i>3. obrazy prawa materialnego, tj. art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.</i></p>	
<p><i>Apelacja pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego - zarzuty:</i></p> <p><i>1. obrazy prawa procesowego, tj. art. 2§2 k.p.k. art.7 k.p.k. art. 4 k.p.k. ; art. 410 k.p.k., art. 424§1 k.p.k.</i></p> <p><i>2. obrazy prawa materialnego, tj. art. 46 k.k.</i></p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p><i>Apelacje obrońców i oskarżonego.</i></p> <p><i>Zarzuty podniesione przez obrońców oskarżonego, jak też wskazane w osobistej apelacji R. B. nie zasługiwały na uwzględnienie. Ponieważ zarzuty sformułowane przez obrońców w znacznej części są tożsame zostaną one omówione w tej części łącznie. Obydwaj obrońcy na pierwszym miejscu wskazali zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 14§1 k.p.k. w zw. z art. 55§1 k.k. polegający na rozpoznaniu sprawy pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co zdaniem skarżących stanowiło bezwzględna</i></p>		

przyczynę odwoławczą określoną w art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 §9 k.p.k. Zarówno w uzasadnieniach apelacji, jak też występując podczas rozprawy apelacyjnej obrońcy bardzo mocno podnosili ten zarzut wskazując, iż przypisane oskarżonemu czyny nie były tożsame z tymi, które stanowiły przedmiot umorzenia w postępowaniu przygotowawczym.

Powyższa kwestia stanowiąca zasadniczo najpoważniejszy zarzut, skierowany przeciwko wydanemu w sprawie orzeczeniu wymaga zatem pogłębionej analizy – wykraczającej poza ramy zwięzłego przedstawienia powodów uznania tego zarzutu za niezasadny.

Zauważyć należy, iż zarówno w przedmiotowej, jak w wielu podobnych sprawach inicjatorem postępowania jest pokrzywdzony, który składa zawiadomienie o popełnieniu na jego szkodę przestępstwa. W zależności od poziomu wiedzy prawnej / ewentualnego skorzystania z pomocy pełnomocnika/ treść zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa jest w mniejszym, bądź większym stopniu profesjonalna. Często jest to przedstawienie konkretnych zdarzeń historycznych, do których zdaniem składającego zawiadomienie o przestępstwie doszło, a którymi został on skrzywdzony. Tak też było w przedmiotowej sprawie. Jak

wynika z akt postępowania przygotowawczego – S. L. na ośmiu stronach opisał szereg zdarzeń z udziałem R. B., a treść tę skierował do Prokuratury Rejonowej (...) w formie wniosku o wszczęcie dochodzenia /zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa/. Jednocześnie pokrzywdzony wskazał iż podczas przesłuchania dokona szczegółowego zestawienia kwot, które wyłudził od niego R. B.. Przesłuchanie pokrzywdzonego miało miejsce 8 listopada 2010r. Podczas tego przesłuchania S. L. dokonał szczegółowego zestawienia kwot oraz okoliczności, w których doszło do konkretnych zdarzeń z udziałem oskarżonego. I tak na kartach 57v. i 58 akt z postępowania przygotowawczego S. L. wskazuje okoliczności zdarzenia, które stanowiło przedmiot osądu w punkcie 1 wyroku Sądu I instancji. Okoliczności zdarzenia z punktu 2 wyroku podane zostały przez pokrzywdzonego także podczas tego samego przesłuchania /k.58v. akt postępowania przygotowawczego/. Na kartach 60v.-61 akt postępowania przygotowawczego /w trakcie przesłuchania/ pokrzywdzony szczegółowo opisywał zdarzenia, które stanowiły przedmiot osądu z punktu 3 wyroku. Analizując te wszystkie oraz wiele więcej podanych przez pokrzywdzonego okoliczności – postanowieniem z dnia 6.02.2012r. prokurator

Prokuratury Rejonowej (...) umorzył śledztwo. Przedmiot umorzenia śledztwa wskazany został dość ogólnie, gdyż wskazana została całościowa kwota podawana przez pokrzywdzonego, oraz zachowania, którymi oskarżony miał wprowadzić w błąd S. L., także dość ogólnie / pod pretekstem inwestycji i pokrycia rzekomych kosztów sądowych/. Analizując treść złożonego przez S. L. zawiadomienia o przestępstwie, treść złożonych przez niego zeznań uszczegółowiających to zawiadomienie oraz treść i datę wydanego postanowienia przez prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) nie może być najmniejszej wątpliwości, że czyny, które przypisane zostały oskarżonemu stanowiły zarówno przedmiot zawiadomienia o przestępstwie, jak też przedmiot umorzenia postępowania przygotowawczego. Brak precyzji, czy też lakoniczność sporządzonego przez prokuratora postanowienia w żadnym razie nie może obciążać pokrzywdzonego. Zauważyć bowiem należy, iż pokrzywdzony nie posiada żadnych instrumentów, które dawałyby mu uprawnienia do kontroli prokuratorskich postanowień pod kątem profesjonalizmu ich sporządzenia. Jedyłą drogą, która przysługiwała pokrzywdzonemu, z której skorzystał było zaskarżenie tej decyzji pod kątem jej merytorycznej wadliwości.

Rozpoznając środek odwoławczy sąd przyznał rację pokrzywdzonemu, skoro decyzja prokuratora została uchylona. Na marginesie zauważyć należy, iż obrońcy zarzucając Sądowi I instancji orzekającemu w przedmiotowej sprawie rozpoznanie sprawy pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela nie wskazali w jakim zakresie /ich zdaniem/ Sąd Okręgowy uprawniony był do orzekania wobec R. B.. Innymi słowy skarżący nie zakreślili przedmiotu, który ich zdaniem byłby tożsamy z przedmiotem postępowania przygotowawczego.

Okoliczność ta wskazana została, jak podkreślono jedynie na marginesie, gdyż Sąd Apelacyjny ma pełną świadomość, iż rola procesowa obrońcy nie wymaga od niego zakreślania czy też wskazywania takiego przedmiotu.

Praktyka orzecznicza wskazuje, iż zarzut podnoszony przez obrońców, a co za tym idzie problem tożsamości czynu wskazanego w subsydiarnym akcie oskarżenia z czynem, który stanowił przedmiot procedowania w postępowaniu przygotowawczym pojawia się dość często. Stwierdzić należy, iż problem ten doczekał się ugruntowanej już linii orzeczniczej, zgodnie, z którą- „Pokrzywdzony może wnieść w trybie art. 55 § 1 KPK subsydiarny akt oskarżenia tylko co do tego czynu, w związku z którym prokurator ponownie odmówił wszczęcia lub umorzył postępowanie, a zatem skarga subsydiarna może obejmować zarzut popełnienia czynu, który zachowuje przymiot tożsamości z tym, którego

oceny dotyczyły decyzje kończące postępowanie przygotowawcze.” / Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 7 września 2022 r. I KK 143/22; „Przy ustalaniu tożsamości czynu, w związku z wniesieniem skargi subsydiarnej, należy uwzględniać cały wachlarz okoliczności, przy czym kluczowe znaczenie mają tu elementy wynikające zarówno ze złożonego zawiadomienia o przestępstwie, jak i z treści postanowienia o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania przygotowawczego. Czynnikiem blokującym złożenie subsydiarnego aktu oskarżenia nie może być sam fakt pominięcia w postępowaniu kończącym postępowanie przygotowawcze niektórych elementów opisu zachowania sprawcy ujętych w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa. Kryterium oceny tożsamości czynu w sprawie wywołanej subsydiarnym aktem oskarżenia, o którym mowa w art. 55 § 1 Kodeksu postępowania karnego, odnosić należy, kierując się doświadczeniem życiowym, do zdekodowanej woli pokrzywdzonego ścigania za określone zdarzenie historyczne, przy czym bez znaczenia prawnego pozostaje tu zmodyfikowanie opisu czynu w postanowieniu kończącym postępowanie przygotowawcze i zmiana jego kwalifikacji prawnej.” / Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 3 grudnia 2020 r. V KK 678/19/; „Pokrzywdzony może wnieść, w trybie art. 55 § 1 KPK, subsydiarny akt oskarżenia tylko co do tego czynu, w związku z którym prokurator ponownie odmówił wszczęcia lub umorzył postępowanie, a zatem skarga subsydiarna może obejmować zarzut popełnienia czynu, który zachowuje przymiot tożsamości z tym, którego

oceny dotyczyły decyzje kończące postępowanie przygotowawcze. Z kolei jednak zakres prowadzenia tego postępowania zdeterminowany jest treścią złożonego zawiadomienia o przestępstwie. Tak więc, badając podstawy zezwalające na wniesienie subsydiarnego aktu oskarżenia, zgodnie z art. 330 § 2 KPK, sąd w pierwszej kolejności powinien ustalić, w oparciu o zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, ścigania jakich czynów domagał się pokrzywdzony, a następnie na podstawie treści postanowienia o odmowie wszczęcia (umorzenia) postępowania przygotowawczego stwierdzić, czy postępowanie to zostało zakończone w zakresie całego zawiadomienia złożonego przez pokrzywdzonego. Nie jest natomiast wystarczające poprzestanie na porównaniu kwalifikacji prawnych czynów objętych postanowieniem prokuratorskim i subsydiarnym aktem oskarżenia, czy jedynie zestawienie literalnej treści opisów tych czynów. Bezsprzecznie bowiem istotą instytucji procesowej subsydiarnego aktu oskarżenia jest umożliwienie pokrzywdzonemu dochodzenia swych praw w postępowaniu sądowym w takim zakresie, w jakim uznawał on, że popełniono czyn zabroniony na jego szkodę i w jakim racji tych nie podzielił oskarżyciel publiczny.” / Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 16 stycznia 2020 r. III KK 149/19/. Sąd Apelacyjny w całości podzielił poglądy wskazane powyżej i przenosząc je na realia przedmiotowej sprawy uznał, że zarzuty apelacyjne obrońców w zakresie, w jakim kwestionowali tożsamość czynów przypisanych z tymi, które były przedmiotem umorzenia w

postępowaniu przygotowawczym – nie były zasadne.

W punkcie IV apelacji adw. M. J. oraz na stronie drugiej apelacji adw. A. Z. podniesiony został zarzut obrazy prawa materialnego, a to poprzez nieuprawnione przyjęcie, iż oskarżony R. B. działaniami swoimi wyczerpał dyspozycję przepisu art. 286§1 k.k. Przy czym obie apelacje zawierały także zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, oraz obrazy przepisów postępowania w zakresie w jakim ocena materiału dowodowego doprowadziła Sąd I instancji do ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów w punktach od 1 do 3 wyroku. Dla przypomnienia wskazać należy, iż do obrazy prawa materialnego dochodzi w sytuacji kiedy jest ono wadliwie zastosowane lub niezastosowane, w orzeczeniu, którego ustalenia faktyczne są trafne i niekwestionowane. Skoro skarżący kwestionują ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia w zakresie przypisania oskarżonemu winy to podnoszony przez nich zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego uznać należało za oczywiście bezzasadny.

W punkcie II apelacji adw. M. J. oraz na stronie drugiej apelacji adw. A. Z. podniesiony został zarzut obrazy prawa procesowego, tj. uchybienie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego niezgodnie z dyrektywą płynącą z tej normy prawnej. Przy czym pierwszy z obrońców dość szczegółowo / choć mocno wybiórczo/ wskazuje na poszczególne elementy materiału dowodowego, których ocenę dokonana przez Sąd I instancji kwestionuje. Kwestionując ocenę

materiału dowodowego, której dokonał Sąd I instancji skarżący przedstawili w tym zakresie własną ocenę pozostającą w opozycji do tej, którą wskazał Sąd Okręgowy. W szczególności obrońcy zakwestionowali ocenę zeznań pokrzywdzonego S. L., jak też świadków B. D., M. M. (2), A. K., A. J., M. i M. G. i I. K., ocenę treści płynącej z szeregu dokumentów / szczególnie wskazanych w apelacji adw. M. J./. Poddając analizie argumentację Sądu I instancji oraz zarzuty apelacyjne w tym zakresie, w ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko skarżących nie było zasadne. W przeciwieństwie do argumentacji Sądu I instancji, którą uznać należy za profesjonalną a ocenę materiału dowodowego, której dokonał ten Sąd za zgodną z dyrektywami płynącymi z instytucji zawartej w art. 7 k.p.k., stanowisko skarżących uznać należało jedynie za polemikę z prawidłowym orzeczeniem, która wynikała z roli procesowej, tj. występowanie w przedmiotowej sprawie w charakterze obrońców oskarżonego. Wskazać bowiem należy, iż obrońca oskarżonego nie tylko uprawniony jest, ale wręcz zobowiązany do subiektywnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, o ile ocena taka stanowi przyjętą linię obrony. W przeciwieństwie do obrońców Sąd zobowiązany był do całościowej a przy tym obiektywnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Zauważyć należy, iż sąd odwoławczy nie dokonuje ponownej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a jedynie w zakresie podniesionych w sprawie zarzutów apelacyjnych kontroli poddaje ocenę tego materiału, której dokonał sąd meriti. W przedmiotowej sprawie Sąd Apelacyjny nie stwierdził

aby ocena materiału dowodowego wymienionego przez skarżących, której dokonał Sąd I instancji zawierała błędy natury logicznej, bądź faktycznej. Co więcej ocena ta pozostaje w zgodności z zasadami wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. W tej sytuacji stwierdzić należy, iż Sąd procedujący w przedmiotowej sprawie dokonał prawidłowej oceny w zakresie przypisania oskarżonemu czynów w punktach od 1 do 3 wyroku nie uchybiając przy tym instytucji z art. 7 k.p.k. Natomiast argumentacja przedstawiona przez obrońców odnosi się jedynie do części materiału dowodowego /wybiórczo potraktowano depozycje części przesłuchanych w sprawie osób oraz informacje wynikające z pozostałego materiału dowodowego/.

Nie zasługiwały na uwzględnienie także dalsze zarzuty adw. M. J. wskazane w punkcie II apelacji, tj. uchybienia art. 55, 332, art. 398, art. 399 i art. 410 k.p.k. Odnośnie zarzutów uchybienia art. 55, 332, art. 398, art. 399 k.p.k. poczynione zostały rozważania we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia, tj. odnoszącej się do zarzutu braku tożsamości czynów, co do których procedował Sąd I instancji i czynów będących przedmiotem umorzenia w postępowaniu przygotowawczym. Wskazać bowiem należy, że we wskazanym powyżej zakresie apelacja stanowi kontynuację kwestionowania przedmiotu osądu, którego dokonał Sąd Okręgowy. Odnośnie zarzutu obrazy art. 410 k.p.k., to podobnie, jak w przypadku zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. także tym razem obrońca niezasadnie podnosi, iż Sąd I instancji pominął wskazywane przez niego okoliczności. Ponownie dokonując analizy zarówno wskazywanego

przez obrońcę /a pominiętego jego zdaniem/ materiału dowodowego, jak też dokonanej w tym zakresie oceny przez Sąd I instancji stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy nie dopuścił się podnoszonego przez obrońcę uchybienia. Fakt, że Sąd meriti dokonał odmiennej niż oczekiwana przez obrońcę oceny wskazywanego przez niego materiału, bądź też w sposób uprawniony /odmiennie od stanowiska autora apelacji/ nie nadał określonej rangi konkretnemu dowodowi nie oznacza, że dopuścił się uchybienia art. 410 k.p.k. Co więcej wskazać należy, iż żaden ze wskazanych przez obrońcę dowodów, a pominięcia których miał się dopuścić Sąd Okręgowy nie zawierał treści, które bądź samodzielnie, bądź też w zestawieniu z innymi dowodami mogłyby skutecznie podważyć zasadność przypisania oskarżonemu przestępstw w punktach 1, 2 i 3 wyroku. Nie podzielając zarzutów wskazanych przez obrońcę w punkcie II apelacji /wywiedzionej przez adw. M. J./ za niezasadną uznać należało ją także w części wskazanej w punkcie III. Zdaniem skarżącego, uchybienia wskazane przez niego w punkcie II skutkowały błędem w ustaleniach faktycznych w zakresie przypisania oskarżonemu czynów w punktach od 1 do 3 wyroku /zarzut punkt III apelacji/. Skoro Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się zasadności zarzutów z punktu II apelacji konsekwentnie także uznał, iż ustalenia faktyczne poczynione w zakresie przypisanych oskarżonemu przestępstw w punktach od 1 do 3 wyroku były prawidłowe.

Dodatkowo adw. A. Z. podnosił rażące naruszenie przepisów postępowania, które zdaniem tego skarżącego wyrażać się

miało w przypisaniu oskarżonemu przestępstwa w punkcie 3 wyroku, w sytuacji, w której /jak twierdził obrońca/ w wyroku z dnia 8.12.2014r. postępowanie w tym zakresie zostało umorzone /pkt V/ i rozstrzygnięcie to nie było zaskarżone apelacją w tamtym postępowaniu. Zarzut obrońcy w tym zakresie był niezasadny w stopniu oczywistym. Najbardziej klarownym uzasadnieniem powyższe stanowisko będzie dokładne przytoczenie rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 8 grudnia 2014r. /wyrok w sprawie o sygn. akt VIIIK 116/12/ z punktu V, tj. wskazywanego przez obrońcę. W wyroku tym w punkcie V zapadło następujące rozstrzygnięcie- „Na podstawie art. 17§1 pkt 9 k.p.k. postępowanie w zakresie zachowań oskarżonego, których pokrzywdzoną jest (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Punkt 3 rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie dotyczy natomiast czynu, którym to S. L. był osoba pokrzywdzona. Reasumując stwierdzić należy z całą stanowczością, iż nie może być mowy tożsamości czynów, czy też podmiotów pokrzywdzonych.

Kolejnym oczywiście bezzasadnym zarzutem wskazanym przez adw. A. Z. był zarzut odnoszący się do obrazy prawa materialnego, które to naruszenie miało się wyrażać w niezasadnym zastosowaniu instytucji z art. 46§1 k.k. wobec oskarżonego. Wskazać należy, iż oskarżonemu przypisane zostały konkretne zachowania przestępcze, w wyniku których S. L. poniósł szkodę. W takiej sytuacji orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w żadnym razie nie stoi w sprzeczności z normą

z art. 46§1 k.k. Wręcz przeciwnie, naruszenie normy z art. 46§1 k.k. ma miejsce w sytuacji, w której dochodzi do skazania oskarżonego i nie uwzględnienia wniosku pokrzywdzonego o naprawienie szkody, która nie została naprawiona. obrońca w żadnym razie nie wykazał, aby szkoda, którą poniósł pokrzywdzony w wyniku przypisanych mu przestępstw popełnionych wobec S. L. została chociażby w części naprawiona.

W osobistej apelacji oskarżonego Sąd II instancji nie dopatrył się przekonującej argumentacji, która mogłaby stanowić merytoryczne wsparcie apelacji wywiedzionych przez jego obrońców. Treści z tej apelacji stanowiły kontynuację przyjętej linii obrony, która miałaby doprowadzić do uniknięcia odpowiedzialności karnej przez R. B..

Reasumując stwierdzić należy, iż żadna z wywiedzionych na korzyść oskarżonego apelacji nie zasługiwała na uwzględnienie z powodów wskazanych wyżej.

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego.

Zarzuty wskazane w apelacji na niekorzyść oskarżonego uznać należało za zasadne w całości. W pierwszej kolejności skarżący podnosił zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zakresie oceny zeznań pokrzywdzonego w części, w jakiej ocena to dotyczyła czynów, od których oskarżony został uniewinniony. Twierdzenie to, jak też argumentacja w tym zakresie zasługiwały na pełną aprobatę. I tak uniewinniając

oskarżonego od czynu w punkcie 4 wyroku Sąd I instancji ograniczył się do konstatacji, iż R. B. nie miał zamiaru wyłudzić od swojego partnera biznesowego i przyjaciela w sferze prywatnej pieniędzy w kwocie 139414,00 zł. Zauważyć należy, iż chodzi tutaj o okres od kwietnia 2006r. do lutego 2009r. Trudno ustalenie to uznać za prawidłowe, a przede wszystkim Sąd I instancji popadł w oczywistą sprzeczność. Zauważyć bowiem należy, iż przypisane oskarżonemu czynu w punktach 1 i 3 miały miejsce także w okresie, w którym jak stwierdził Sąd Okręgowy R. B. i S. L. byli partnerami biznesowymi i przyjaciółmi w sferze prywatnej. Skoro w przypadku tych dwóch przypisanych oskarżonemu czynów przywołane okoliczności nie miały tak istotnego znaczenia, a co najmniej nie powstrzymały oskarżonego od popełnienia na szkodę pokrzywdzonego przestępstw oszustwa, to zupełnie niezrozumiałym jest uznanie przez Sąd I instancji, że w przypadku zachowania wskazanego w punkcie 4 wyroku po stronie oskarżonego brak było zamiaru popełnienia przestępstwa oszustwa. Jak wynika z uzasadnienia wyroku w części odnoszącej się do czynu wskazanego w punkcie 4, to okoliczności biznesowego partnerstwa oraz przyjaźń w sferze prywatnej pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym były

zasadniczo jedyną okolicznością, która przesądziła o braku możliwości przypisania oskarżonemu zamiaru oszustwa. Taka argumentacja w obliczu wskazanych powyżej okoliczności zupełnie nie przekonuje. Co więcej zarzucić jej można wręcz naiwność zupełnie nie korespondującą z doświadczeniem zarówno życiowym jak też zawodowym. W znamiona przestępstwa oszustwa immanentnie wręcz wpisane jest podstępne i wyrachowane działanie sprawcy zmierzające do oszukańczych zachowań pokrzywdzonego. Deklaracja przyjaźni i wchodzenie w relacje prywatne ponad te biznesowe często służą właśnie uwiarygodnieniu sprawcy oszustwa. Odnośnie uniewinnienia oskarżonego od czynu z punktu 5 wyroku Sąd I instancji w zasadzie uchylił się od wskazania motywów swojej decyzji. W uzasadnieniu w sekcji, w której należało podać zwięzłe powody uniewinnienia, Sąd Okręgowy ponownie przytoczył wydarzenia z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego i podsumował, iż zachowanie R. B. nie wyczerpało znamion przestępstwa oszustwa, gdyż interesy pokrzywdzonego były właściwie zabezpieczone w podpisanych przez niego umowach. Stanowisko to nie może być przekonujące, gdyż zawiera ono jedynie stwierdzenie, które nie

zostało poparte stosowną argumentacją.

Kolejnym zasadnym zarzutem okazał się zarzut zmierzający do zakwestionowania kwoty zasądzonej od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego tytułem naprawienia szkody. Jak wynika z treści wyroku Sąd I instancji w oparciu o przepis art. 46§1 k.k. w punkcie 8 nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 117.680,00 zł. Skoro orzeczono naprawienie szkody w całości, to suma jej wynosiła 262.680,00 zł. i taka kwota winna zostać zasądzona na rzecz pokrzywdzonego.

Reasumując stwierdzić należy, iż zarzuty apelacyjne podniesione przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego były zasadne i zasługiwały na uwzględnienie z powodów wskazanych powyżej.

Wnioski

Wnioski obrońców:

o uchylenie sprawy do ponownego rozpoznania, bądź o zmianę

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Wnioski pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego :

o uchylenie sprawy do ponownego rozpoznania w zaskarżonym zakresie i o częściową zmianę

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec uznania w całości zarzutów apelacyjnych obrońców za niezasadne- także wnioski uznać należało w całości za niezasadne . Wobec uznania w całości zarzutów apelacyjnych pełnomocnika oskarżyciela substydarnego za zasadne- także wnioski uznać należało w całości za zasadne.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie wystąpiły.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wyrok w zaskarżonej części przez obrońców.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec nie uwzględnienia apelacji w tym zakresie.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zmieniono zaskarżony wyrok w punkcie 8 w ten sposób, że zasądzoną na rzecz S. L. kwotę od oskarżonego R. B. podwyższono do 262.680,00 zł.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wobec uwzględnienia w tym zakresie apelacji.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	uchylono zaskarżony wyrok w punktach 4, 5 i 10 i w tym zakresie sprawę przekazano do ponownego	# art. 454 § 1 k.p.k.

	rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.	
Zwięźle o powodach uchylenia		
Wobec uwzględnienia apelacji w tym zakresie.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<p>Przy ponownym rozpoznaniu Sąd I instancji powinien poddać profesjonalnej analizie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który oceniony winien zostać w zgodzie z przepisem art. 7 k.p.k. W obliczu stwierdzonych uchybień, których dopuścił się Sąd I instancji wydając w przedmiotowej sprawie rozstrzygnięcie – w szczególności ustalić należy istnienie bądź też brak zamiaru oskarżonego co do czynu z punktów 4 wyroku. W zakresie czynu z punktu 5 wyroku ustalenia a następnie oceny wymaga rola oskarżonego, jaką odegrał on w przedsięwzięciu, o którym mowa w tym zarzucie. Wnikliwa analiza tego aspektu doprowadzić powinna do prawidłowej oceny zachowania oskarżonego pod kątem karnoprawnym. Oczywiście w razie konieczności sporządzenia uzasadnienia- stanowisko należy poprzeć profesjonalną argumentacją nie poprzestając jedynie na lakonicznych stwierdzeniach, bądź też na powtarzaniu ustalonych faktów.</p>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

	Brak	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2. 2.	zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.300,00 /dwa tysiące trzysta/ złotych tytułem opłaty, oraz obciążono go pozostałymi kosztami postępowania odwoławczego.

7. PODPIS
Dorota Radlińska Rafał Kaniok Piotr Bojarczuk

<u>1.3</u> Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca adw. M. J.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19.03.2020 r., sygn. akt VIII K 67/16		
<u>1.3.1</u> Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca adw. A. Z.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19.03.2020 r., sygn. akt VIII K 67/16		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2</u> <i>Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3	<u>Granice zaskarżenia</u>	
Wpisać kolejny numer załącznika 3		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela subsidiarnego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19.03.2020 r., sygn. akt VIII K 67/16	
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
#na korzyść # na niekorzyść	#w całości	
#w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana